Safranku Ágnes

FÉKTELENÜL

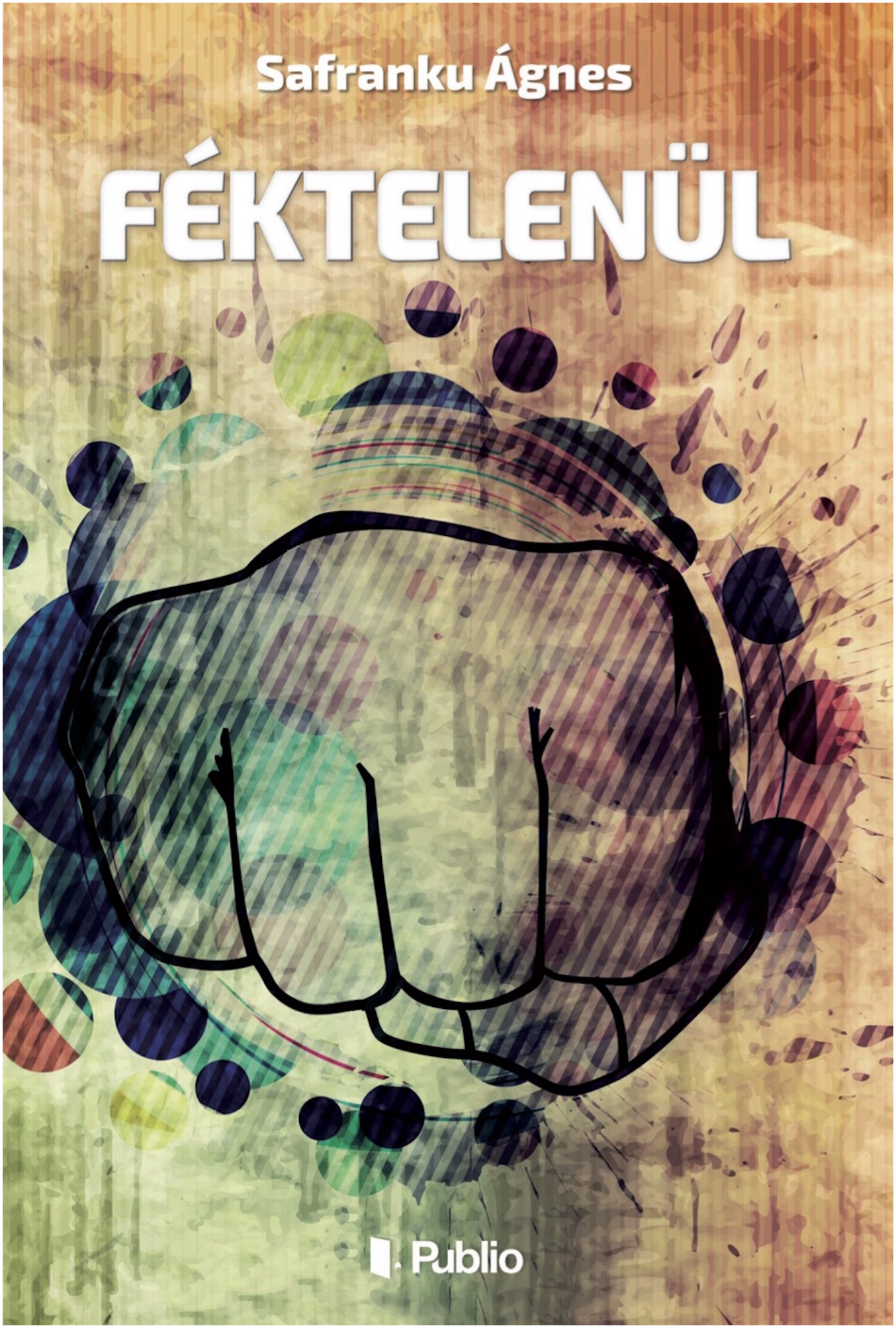

Publio

Féktelenül

alcím

Safranku Ágnes

2015

Publio kiadó

Minden jog fenntartva!

1.

Hideg, csillagoktól fénylő volt az este. Az előző napon esett hó csikorgott János lába alatt, míg a parkolóban elért az autójához. Furcsa volt ez a hang, szinte szentségtörésnek hatott a kihalt környéken. Mintha még a fák is visszafojtották volna a lélegzetüket a rájuk nehezedő hó nyomása alatt. Sőt még a szél is csak csendes fuvallattal merészkedett tovaosonni a környéken, nem fokozta tovább az amúgy is csípősen hideg idő fázósságát.

- Még jó, hogy ma délután már nem esett, most kezdhetném tisztogatni a kocsit . -gondolta.

Nagyon fáradt volt már, több napja nem aludt rendesen. Pontosan tudta ő, az a baj, hogy nem tud nemet mondani. A kórházi munkája mellett muszájból nyitott egy magánrendelést is. Azonkívül a faluban, ahol élt, gyakran őt ébresztik fel ,ha orvos kell. S olyankor meg hogyan is mondhatná, hogy nem megy?

De most aludnia kell. Úgy érezte, hogy egy egész hétre van szüksége.

Az autó motorja ismerős duruzsolással indult el.

- Jó ez a vacogtató hideg. Remélem sikerül hazáig ébren maradnom.

A rádióban épp az éjféli híreket mondták. Hallgatta, de inkább mint háttérzajt. Mosolyogva gondolt Zsuzsára, a feleségére. Ha itt lenne, akkor folyton csak kérdezne tőle. Mindig azt csinálja, ha híreket hallgatnak. Úgy tesz, mint ha nem értene soha semmit. Értetlenkedik. Pedig okos asszony. Talán azért is tartja magától oly távol a politikát.

- Húúúú. - sóhajtott a férfi, ahogy egymást kergették a fejében a gondolatok.

Erőlködött, hogy ne gondoljon mindarra, ami a kórházban is történik nap mint nap. Lassan már nem lesz orvos, nővér meg még kevésbé, akiket be lehet osztani egy-egy műszakba. Ráadásul az a rengeteg adminisztráció! Már az agyára megy. Na, meg persze az is, hogy eszközök, gyógyszerek híján mivel mit lehet helyettesíteni. Néha már azon csodálkozik és hálálkodik is a sorsnak, hogy még nem vétett végzetes hibát. A mai szombat pihenőnapnak indult a számára. Egészen addig, míg Krajnyákné kisbabája úgy nem döntött, hogy ő épp a mai nap szeretné megnézni e világot. Hangos bömböléssel pottyant közéjük, gyönyörű, életerős kisfiúként.

- Na, igen. Ezekért a pillanatokért érdemes csinálni.

S akkor valami melegség futott át az orvoson, ami egyre melegebb lett, s végül gyengéd mosolyra fakasztotta. Zsuzsi most félidős. Már látszik a pocakja. 4 hónap múlva ő is apa lesz. Sokszor el sem hiszi, hogy vele is megtörténhet ez a csoda. Nagyon várja, kíváncsian, hogy milyen lesz majd, mikor az ő babája fog a világra ordítani. Mennyiben fog mást érezni? Már számtalanszor elképzelte a pillanatot.

Kicsit oldalra tekintve feleszmélt.

- Jé, már meg is érkeztem..- jó érzéssel töltötte el a gondolat.

Jelenleg még a szüleinél laknak. A jövő hónapban fogják átadni a házukat. Már alig várja, hogy beköltözzenek a megyeszékhelyre, s a gyermeke majd városi nebuló legyen.

Valahogy más lett az élet itt a faluban. Ha visszagondol a kölyökkorára, akkor még minden olyan szép volt. Felhőtlen. Vajon csak azért, mert az időbeni távolság szépíti meg ennyire? Á, nem. Akkoriban tényleg nyugodtan engedhették őt is a szülei akár ki a határba. Felnőtt nélkül jártak csapatokban a közeli csatornához horgászni vagy délutánonként a faluszéli focipályán rúgták a bőrt. Manapság meg, ő sem szívesen menne még felnőtt fejjel se végig a falun gyalogosan. Leginkább a rengeteg kóbor kutya miatt. Már szinte mindennapos méreteket ölt a kutyaharapás. A múlt héten is, mikor elhívták Kovácsékhoz. Bevérzett az asszony. S miközben ellátta, mesélték a pulyái, hogy Gergőt meg be kellett vinni a kórházba, mert tegnap a combjába harapott Kálmánék kutyája, és elfertőződött a sebe. Na, persze jó kérdés az is, hogy miért is fertőződött el? Nem igazán civilizált körülmények között élnek ők sem. Pedig T-Home tv-jük az van, meg egy Opel is állt még régebben az udvaron, míg Kovács apukát el nem tiltották a vezetéstől. Valójában a vizes rongyot megfogó kéz hiánya miatt nincsenek ott emberi körülmények.

Ez az oka annak is, hogy a gyerek súlyos állapotban került a kórházba. De érdekes az is, hogy Kálmán kutyája meg az óta is vígan ugat. Hiába ment ő is szólni az önkormányzathoz. Széttárták a kezüket, hogy nincs pénz. S ezzel elintézetnek tekintették az ügyet.

Vajon milyen halálesetnek kell ahhoz történnie, hogy legyen pénz?

Ahogy elhaladt a kocsma mellett, látta, hogy éppen akkor zárta be Kocsis Laci az ajtót. Gyerekkori cimborája. Sajnos csak ritkán van idejük találkozni, de akkor mindig kiökörködik magukat. Sokszor nem is értette, hogy a barátja miért ide rendezkedett be. Miért ebben a faluban képzeli el az életét, ahol érezhetően egyre kevesebb az élet? Persze a megélhetés az nagy úr. A kocsmáját még sem emelheti fel, és teheti át máshová, egy neki jobban tetsző helyre.

Úgy tűnik, itt megy a bolt. Még ilyen késő este, záróráig is elég sokan maradtak. Ahogy bekanyarodott az utcájukba, meg is látott egy négy főből álló csoportot, akik épp hazafelé vették az útjukat. Nem látszott rajtuk, hogy fáznának, még a kabátjukat sem gombolták be. Sapkát, sálat meg egyébként sem szoktak hordani. Egy pillanatra, ahogy oldalra nézett, felismerni vélte köztük Farkas Palit. Osztálytársak voltak. Emlékei szerint jó eszű gyerek volt, talán cukrásznak tanult.

Biztosan ünnepeltek valamit.

János az autójával bekanyarodott a beállóra, és kiszállt, hogy kinyissa a kaput. Közben jó nagy pelyhekben ismét el kezdett esni a hó. A pislákoló utcai fények egyre sűrűbben hulló csillagokká változtatták a hópelyheket. Gyönyörű, mesebeli tájjá alakult a falu. Ezt az idilli képet csak az egyre közeledő részeg csoport hangoskodása zavarta meg. Már alig pár méterre voltak a járó motorú autótól, mikor az egyikük elterült a havon. A többiek körbe állva próbálták felállítani.. Kiabáltak.

- Állj fel, az anyád mindenit!

- Anyám haljon meg, nem viszlek haza.

- Elemér! A múltkor is becsaptál.. Állj meg a lábadon, hogy a rák egyen meg!

Az orvos megpróbált nem odafigyelni a történtekre. Már alig állt a lábán, semmi más vágya nem maradt, csak az, hogy minél hamarabb ágyba bújjon. De amikor épp beszállt volna az autóba, látta, hogy még mindig nem kelt fel az ember a hóról. Felébredt benne a lelkiismeret és tett két lépést a

kis csoport felé.

- Jó estét kívánok! Van valami gond? Segíthetek?

A hangoskodók egy emberként tekintettek rá. A lámpa fényétől csillogott sötét, olajos szemük. Mintha csak most vették volna észre, hogy rajtuk kívül más is van az utcában.

- Magának meg mi köze hozzá? Menjen, foglalkozzon a kurva anyjával..- vágta oda indulatosan Losó Mihály.

- Hagyjad már.. Ez az orvos, János. A Soós János.

- Nekem akkor se beszéljen. Mit kötekszik? Hogy a rák vigye el.

A férfi hátat fordítva elindult az autójához. Farkas Pali utána szólt.

- János! Nem bírjuk Elemért hazavinni..

Az orvos legszívesebben meg se hallotta volna már ezt. Átkozta magát, hogy már megint ő kereste a bajt. Minek is foglalkozik ő másokkal? Majd megoldották volna, hisz vannak jó páran. Hazavitték volna a szerencsétlen részeg társukat.

Nem fordult hátra, de hallotta, hogy elindulnak utána. Valahogyan kezdte még hidegebbnek érezni a hideget, és már jártában is el tudott volna aludni. Halálosan kimerült volt.

- Nem hallod, János!?- fogta meg a karját a Pali.

- De, hallom. Csak megyek a saját dolgommal foglalkozni. - állt meg egy pillanatra, és kérdő pillantást vetett volt osztálytársa kezére, mert még mindig szorította a karját.

- Nem tudjuk hazavinni Elemért.

- Na, jó.. Megnézem. - indult el ismét a földön fekvő férfi felé.

- A végén még ki fog hűlni. - gondolta. - Már így is nagyon hosszú ideje fekszik a földön mozdulatlanul.

Amint lehajolt a vizsgálathoz, a kis csoport szétszéledt. János először azt hitte, hogy ennyire előzékenyek. Még el is csodálkozott magában, milyen figyelmesek, távolabbra állnak, hogy ő nyugodtan megnézhesse a cimborájukat. Lakatos Elemér békésen aludt a havon. Nem törődött semmivel, nem érezte a hideget, elnyomta az alkohol. A részegségnek már abba a szakaszába lépett, ahol beállt a tudathasadás. Másnap semmire nem fog emlékezni.

- Nos, emeljétek fel és vigyétek haza, mert itt csak meg fog fagyni! - fordult hátra az orvos. A döbbenettől egy pillanat alatt a torkára fagyott a szó. A kocsija mellett álltak ketten, a többiek meg már bent ültek. Sőt, közülük az egyik már rá is gyújtott, fújta a füstöt. Láthatóan jól érezték magukat.

János nem tudta, hogy mi tévő legyen. Utálta a füstöt, soha nem dohányzott. Számára a cigaretta egyet jelentett a bűnözéssel, vagy is inkább nehezen tudott nem dohányzó bűnözőt elképzelni. S most itt van. Az engedélye és megkérdezése nélkül telefújják az autóját. A múlt évben vásárolta a kis Peugot. A színén még össze is vitatkoztak a feleségével. Zsuzsi mindenáron piros autót akart, nehezen egyezett bele a feketébe. De ő el nem tudta képzelni, hogy mindennap egy piros autóba üljön be. Rosszul érezte volna magát tőle. Végül is az az érv győzött, hogy piros autóval csak azok a

férfiak járnak, akik gyakran csajoznak. Ő meg már egy megállapodott férj, ő nem is akar ilyesmire gondolni. Számára Zsuzsa az igazi.

Nagyon szép pillanat volt, mikor a mondókája végéhez ért, a felesége közelebb lépett hozzá. Olyan közelre, hogy hozzá tudjon simulni. Majd átölelte, és egy forró csókot követelt ki a szájával. Annyira elevenen élt benne ez az emlék, hogy még a gondolata is mosolyra késztette. Na, meg persze arra, hogy most már végre igyekezzen be a házba, a meleg szobába, főként abba a meleg ágyba, ahol őt már nagyon várják.

Határozottan indult az autója felé, mikor egy kissé akadozó, részeg hang megállította.

- Engem meg itt hagy, haljon meg?! Maga ..az...orvos..

János visszafordulva látta, ahogy Elemér feltápászkodik a hóból, és megáll a saját lábán. Ahogy belenézett a vigyorgó arcába, valami rosszat sejtett. Nem tudta megfogalmazni, hogy miért, de az is átsuhant az agyán, hogy talán a legjobb lenne gyorsan beszaladni a házba. De ugyan akkor azt is tudta, hogy nem teszi meg, mert utána hogyan számoljon el önmagában? Még az árnyékától is megijedő anyám-asszonykatonájának tartsa magát? Így odaállt az autó elé, és Palinak címezte mondanivalóját.

- Légy szíves szállítsd ki a cimboráid! Semmi szükség erre ..

Farkas Pál tanácstalanul nézett körbe. Hol a haverokra, hol Jánosra. Mint ha nem tudta volna eldönteni, hogy kivel tartson.

- Hideg van. Vigyél bennünket haza, János!

A férfinak erre csak elkerekedett a szeme. Ahogy ránézett volt osztálytársára, rögtön látta, hogy komolyan beszél.

- Fáradt vagyok nagyon. Pali. Szépen haza tudtok ti sétálni.

- Dik mán, de felvágsz! De mindig is ilyen voltál. Büdös neked a cigányember, mi?

- Az hát - került melléjük Lakatos Elemér. - Elnézné, hogy ebben a hidegben gyalog menjünk haza, mikor itt van ez a szép autó. Egy pillanat alatt hazavihetne bennünket.

Az autóban hangosabbra csavarták a zenét, majd az egyik bent ülő a ledobta a csikket a gumiszőnyegre, és rátaposott. János előtt felvillant a kép, a falu széle. Arra mennek ezek a Gödör mellé. Kietlen töltésen kell hosszan menni, míg megérkeznek. Elég félelmetes környék, főként éjszaka. Maga előtt látta az ott lévő kicsiny házakat. Némelyiknek még nylonnal meg újságpapírral volt kibélelve az ablaka. Roskadozó kerítések mögött, egyre omladozó házak. Az idő már a vakolat nagy részét is lehámlasztotta róluk. Már amelyiken egyáltalán volt valaha.

János tétován nézett körül. Mit tegyen? Afelől nem volt kétsége, hogy ha most el kezd keménykedni, akkor csak elmérgesedik a helyzet. De sehol senki nem dugta ki a fejét a nagy zajra.

Még mintha a környékbeli kutyák is elcsendesültek volna. Máskor bezzeg annyira ugatnak, hogy még aludni sem lehet tőlük.

- Nem, az autót nem hagyja kint az úton. Pláne így, hogy nyitva van és bent ülnek. - gondolta. Valahogy ki kéne csalni őket. Elég reménytelennek tűnő helyzet.. Vajon mit tenne ilyen helyzetben az apja? Ő volt egykor a körzeti megbízott rendőr a faluban. János biztos volt abban, hogy ezek a romák is pontosan tudták, hogy kinek a háza előtt ricsajoznak. De nem úgy tűnt, hogy különösebben meg lennének hatva.

- Pali! Szólj a barátaidnak, és induljatok szépen békével haza! - kérte az orvos a volt osztálytársát. Mintegy reménykedve abban, hogy majd az ő segítségével jut valamiféle megoldásra. De mikor belenézett a sötéten csillogó szempárba, csak zavarodottságot látott. Megértette, hogy itt már senkitől nem várhat segítséget, semmiféle ésszerű megoldást. Egyre jobban fázott, bár a fáradság mintha kezdett volna elmúlni belőle. Vagy lehet, hogy ez a szervezetében felhalmozódó adrenalin eredményének tudható be? Hisz ez az eset pontosan elég volt eddig is ahhoz, hogy az ember fia felspannolódjon, s hogy pont ne az alváson járjon az esze.

Szólni kéne a rendőrségnek. De hogyan? Meg az is olyan furcsa lenne, ha a központba telefonálna innen, a körzeti megbízott háza elől. Ki tudja, lehet, hogy az apjának kellemetlen lenne. Belenyúlt a zsebébe a telefonjáért, de nem találta. Majd a másik zsebében kutatta. Végig dugdosta a kezét a kabátzsebeiben is. Sehol nincs. Csak nem a kocsiban hagyta azt is?

- Csak nem ezt keresed, te genyó!- vigyorgott Elemér, miközben ott tartotta a kezében a mobilját. Biztosan akkor emelte el, mikor a karját szorította. Hisz akkor nem is figyelt másra, csak arra, hogy vegye már le a kezét róla. János próbált elsiklani a stíluson, ahogy beszéltek vele. Nem akarta provokálni őket. Bár volt egy sejtése, hogy tulajdonképpen mindegy mit csinál, már belekötöttek. Nem tudta kitalálni, hogy valójában mit akarnak. Már megértette, hogy az a férfi sem véletlenül került fekve a hóba. Pontosan tudták, hogy ki is ő. S volt annyi eszük, hogy így csalják távolabb az autótól. De ha az autót akarnák, akkor miért nem mennek már? Bent ülnek hárman. Neki semmi esélye, hogy megakadályozza. Mintha szándékosan, direkt csapnának nagy zajt. Lehet, hogy azt akarják, hogy többen is jöjjenek ki az utcára? Lehet, hogy kötekedni akarnak? Lehet, hogy egyszerűen verekedhetnékük van és őt egyedül nem tartják ellenfélnek? Elképzelni sem tudta, mire várnak. Kiszámíthatatlan helyzet volt. Mindenesetre János kinyújtotta a kezét Elemér felé, hogy kéri a telefonját.

- Aztán minek az neked? Ez már az enyém, anyám haljon meg! Az én mobilom. De gyere, vedd el tőlem!

- Adja ide a telefont! Az az enyém! Mint ahogyan az autó is. Szálljanak ki, szeretnék már végre lefeküdni, aludni végre.

- Mit ugatsz, te kis mocsok!- dugta ki a fejét a másik Losó az autó ablakán. Tenyérbe mászó volt, ahogy fújta a füstöt az orvos felé. - Majd én megmondi , mikor mehetsz el.

János látta, hogy itt értelmetlen minden értelmes beszéd. Farkasék csak kötekedni akarnak.

- Rendben, ha ezt akarják, akkor megyek, szólok a rendőrségnek. - indult el a férfi az otthona felé.

Gondolta majd odabentről tárcsázza a központot, vagy majd az apja megmondja, mi legyen. De alig lépett be a kinyitott kapun. Elemér a nyakánál megrántotta a kabátját.

- Mit merészelsz, te genya! Nem hallottad mit mondtunk? Meg még rendőrséget. Milyen rendőrséget? Apádat? Az a mocsok is ott volt a múltkor, mikor elvitték a fiamat. Jöttek vagy hatan. Betörtek a házunkba. Nem kérdeztek semmit. Földre dobták, megrugdosták. Aztán bilincsbe verve elvitték. Be a városba. Te szemét genya! A te apád ilyet csinál, s még is neked nagy a pofád. Közben rángatta a ruhát János nyakánál, aki már kezdte úgy érezni, hogy mindjárt megfullad.

S közben persze emlékezett rá, amit az apja mesélt tegnap este a Lakatos fiúról, a legnagyobbikról.. Hogy is hívták? Ja, persze a Gusztáv. A Lakatos Gusztáv! Még nincs 18 éves. Vagy két hete egy lányt bántottak az utcán. Délután volt, a lány épp az iskolából jött busszal, és a szokásos útján sétált hazafelé. Szerencsétlenségére épp a Lakatos fiúba és barátjába botlott. Különösebben nem akart velük szóba elegyedni a köszönésen kívül, ezért mint egy tanításként megpofozták, amitől a lány elájult. Aztán a közeli bokros részhez vitték, és levetkőztették a tehetetlen kislányt, s mind a ketten megerőszakolták. A lány még szűz volt, s vérzett erősen az erőszaktól. Persze a két vadállat ott hagyta sorsára, mikor a dolgukat elvégezték. A lánynak annyi szerencséje volt, hogy a táskáját nem kutatták át. Így mikor magához tért kissé, akkor telefonált az anyjának. Rögtön hívták a mentőket. Persze ezen akkor is elgondolkodott, hogy szerencse-e, ha ilyen eset után életben marad egy lány. Persze az élet a legfontosabb, a megismételhetetlen, a csoda. De olyan tudattal élni, hogy olyan alakok, akiket nem kedvelt, akikkel még beszélgetni sem szívesen beszélgetett, egyszerűen megverték és megerőszakolták. Vajon az a lány hogyan fog tovább élni? Meddig lesznek álmatlan éjszakái? Vajon képes lesz-e valaha párkapcsolatra? Ezek a gondolatok nagyon foglalkoztatták az orvost. S most, hogy szóba került, érezte, hogy kezdi elönteni az indulat.

Kiszabadította magát Lakatos fogásából, és felé fordult.

- Ember! Tudja mit csinált a maga fia? A barátjával együtt megvert és megerőszakolt egy ártatlan lányt! Min csodálkozik?

- Az a lány egy kurva volt. Mindenki tudja! Már itt a faluban is végigmentek rajta a cigányok is, mind. Még én is ...

János értetlenkedve állt és nézett. Aztán csendesen annyit mondott:

- Az a lány még szűz volt.

Erre Lakatos odalépett elé, olyan közel, hogy érezte a bűzös leheletét. Felemelte a mutatóujját.

- Fogd be a szád, csicska! Az én fiam csak azt tette, ami az ilyen kurváknak jár, hogy a rák egyen meg. Még véded? Ki vagy te?- s már lendült is az ökle, hogy az orvos állkapcsán csattanjon. A hirtelen, váratlan ütés lendülete földre terítette Jánost. S talán ez lett a veszte. Érezte a rúgásokat a testén, majd a fején is. Nem tudta, kitől érkeznek. De egyre több és egyre erősebb volt. Valami furcsa kábulatot érzett ott a hóban. Aludni akart.. Jó, most jó így fekve. Csak a feje ne fájna ennyire. A szemét már csak erőszakkal tudta kinyitni. De inkább nem kellett volna. Látta a lendülő lábakat. Aztán már azokat sem, csak a sötét maradt neki és a fejében feszülő fájdalom. Nagyon távolinak tűnt számára, ahogy felberregett a motor hangosan, olyan sportosan, ahogy ő sosem kínozta az autóját. Aztán valami nagy nyomást érzett a gyomrában. Valami olyan nagyot, amit semmihez nem tudott volna hasonlítani. Csak azt érezte, hogy nem kap levegőt. Sóhajtani akart, de nem volt levegő, elfogyott belőle. Helyette vékony csíkként kezdett el folydogálni a vére. Kibuggyant a szája sarkán, és csorgott végig le a nyakán, hogy vörösre fesse körülötte a havat.

2.

Zsuzsa sokat forgolódott álmában, rosszul aludt. De nem akaródzott felkelnie a meleg paplan alól. Különben is olyan jól esett még a gondolat is, hogy mindjárt megérkezik János, és úgy ahogy szokott, lopva bebújik a takaró alá. Persze óvatosan, vigyázva, hogy őt fel ne ébressze. Még egy finom puszit is szokott tőle kapni elalvás előtt. Még soha nem árulta el neki, hogy ő tulajdonképpen mindig felébred, mikor hazaérkezik.. Csak azért nem szól, mert tudja milyen fáradt, s hagy aludjon nyugodtan. Ha tudná, hogy ébren van, akkor úgy is elkezdenének beszélgetni. S másnap meg Jánosnak újból kezdődik egy kemény nap. Megérdemli a pihenést. Nagyszerű férfi a férje. Annyira szeret még csak gondolni is rá. S egy valódi csoda, hogy ők egy család lesznek. A nő keze önkéntelenül is a domborodó pocakjára csúszott. Nagyon várta már a pillanatot, hogy megmozduljon az a lakó odabent. S remélte, hogy akkor pont együtt lesznek Jánossal, s együtt élhetik meg azt a pillanatot is.

- Na, de vajon hány óra van már?- gondolta Zsuzsa.

Már olyan érzése volt, hogy annyira régen feküdt le, hogy lassan világosodnia kellene már az időnek. Ilyenkor nem is értette, hogy a hálószobába miért nem tettek órát. Most még a telefonját is elfelejtette behozni, így csak kénytelen kisétálni a nappaliba, mert ez az időkérdés csak nem hagyta nyugodni.

Bizony, bizony.. Hajnali egy óra volt. János még sehol. Nem is telefonált. Pedig azt sosem szokta elmulasztani, ha valami váratlan helyzet miatt a kórházban kell maradnia. Bár lehet, hogy adódott egy olyan súlyos eset, hogy még annyit sem tudott megtenni. Azért aggódva kémlelt ki a nappali ablakán. S megnyugodva látta, hogy a nagykapu nyitva van. Ó, akkor pont most érkezett meg! Most épp a garázsban lehet.

Huncut mosollyal igyekezett vissza az ágyukba. Behunyta a szemét, mint aki mélyen alszik. És várt. Múltak a percek.. Egyre több. Egyre érthetetlenebbé vált, hogy hol időzik már olyan sokáig a férje?

A következő pillanatban valami balsejtelme támadt. Nem bírt tovább az ágyban maradni. Ismét odaosont a nappali ablakához, és kinézett. A kapu még mindig nyitva volt. Ennyi idő alatt már hatszor be kellett volna érnie a garázsból. Mi történt? Gondolta gyorsan magára kapja a nagykabátját, s megkeresi Jánost. Szegény lehet, hogy a garázsba érve rögtön elaludt az autóban. Húzott egy vastag gyapjú harisnyát is magára, hogy alulról se fázzon meg. Sőt még sapkát és sálat is vett, úgy lépett ki az ajtón. Nagyon furcsa volt, hogy a garázskaput zárva találta. Már kezdett ideges lenni. Először halk suttogással szólt:

- János! Itt vagy?

De nem kapott választ, ezért elindult balra, a garázs felé. Nem tudta kinyitni az ajtót, mert kulcsra volt zárva. Nem értette. Akkor hol lehet? Már hangosan kiabált.

- János! Ne csináld ezt, hol vagy? - valamiféle kétségbeesett érzés öntötte el. Tanácstalanul engedte el a garázsajtó kilincsét. S ahogy megfordult, pont a kitárt kapuval szemközt állt. Először nem is értette, miért nehezültek ólommá a lábai. Ment, futott volna, de még is állt, mint a cövek. Gyökeret eresztett.

- János! .suttogta. - János!- majd hangos sikítással lélekszakadva rohant a hóban fekvő testhez.

- Nem.. neeeeeeeeem.- kiabálta. - Ezt nem lehet. Ilyen nincs. János!

A test mellé térdelve fogta meg a férje fejét.

- János! Ébredj fel, ne aludj!- suttogta kedvesen. Majd megrázta a férfit, akinek a feje kicsúszott a kezéből. Zsuzsa ott térdelt továbbra is, üres tenyerei kifordítva az arca felé meredtek pirosra festetten..

- Ó, neeeeem.. Segítség! Segítség! - kiabált torka szakadtából.

Nem tudta mit tesz, csak bámulta a vörös kezeit.

- Vér..János vére..- suttogta. - Mentőt! Gyorsan, hívjanak mentőt!

A nagy kiabálásra megjelent az ajtóban az öreg János, az apa. Ahogy meglátta a menyét ott a kapuban, már tudta, hogy valami szörnyűség történt.

- Mentőt! Hívd a mentőket! - szólt hátra a feleségének.

Ő pedig egy kabátot penderítve magára kiugrott az asszony mellé. Erre a látványra nem volt felkészülve. A fia volt. Ott feküdt csukott szemmel, vérbe fagyva. Körülötte is vér.. Mindenhol vér a fehér havon.

Állt, nem tudott megmozdulni. Akarta, hogy álom legyen. Erősen koncentrált arra, hogy mindjárt felébred. Mert ilyen nincs, ő fel akart ébredni. Ebből az álmos révületéből a felesége fájdalmas visítása térítette magához.